

ПРОЛОГ

Іноді здається, що мене переслідують привиди мого минулого «я».

Маленького хлопчика, що колись після кошмару забігав до сестриної кімнати. Підлітка, який знімав ту саму сестру з крокви в батьківському гаражі. Студента коледжу, який топив свій біль в агресивному сексі й віскі.

А потім — парафіяльного священника, який не втримався, щоб не закохатися.

Я відчуваю, як вони тісняться позаду мене, коли йду крізь засаджений деревами кампус Принстона. Чую їхній шепіт, коли кохаюся зі своєю дружиною.

Бачу їх, коли заплющую очі і стаю навколішки, щоб помолитися.

З усіх привидів, що переслідують мене, найближче тримається священник, з ранку й до ночі не відстає ні на крок. Саме він нагадує про мої гріхи, про все, що я покинув, про кожну сторону мого

світського життя, що тепер здається пласкою, безбарвною та дріб'язковою.

Саме священник нагадує мені боятися покарання. Наче я вже не боюся.

Та я ніколи б не подумав, що моє покарання настане так скоро.

ОДИН

Місячне світло прозорим водоспадом лилося в кімнату, розтікаючись густою плямою по підлозі. Вже годину я нерухомо дивився на те сяйво, намагаючись заснути, та сон ніяк не приходив. Натомість розум без упину перебирав аргументи проти теологічного теїзму й прокручував у пам'яті цитати з Фоми Аквінського.

Мабуть, це одна з небезпек роботи над дисертацією.

Я перекотився на бік, аби бути ближче до Поппі, моєї дружини та мого ягняти, яка наразі спала глибоким сном, відвернувшись від мене й підтягнувши коліна до грудей. Я провів рукою по вигину її стегна, по мереживу шортів, що лоскотали мені долоню й повільно, але невпинно відводили думки від давно покійних католицьких філософів.

Я підсунувся ближче, припавши губами до її шиї ззаду й пригорнувшись до неї всім тілом. Вона була тепла. М'яка.

Пахла лавандою.

Моя.

Навіть після трьох років шлюбу це слово досі про-
низувало мене — боляче ранило своєю неймовірною
красою, захопленням і подивом. Ця жінка — витон-
чена, цілеспрямована, до біса розумна — обрала ме-
не. І зараз у мене була ерекція.

Дуже сильна.

Хотілося розбудити її. Перекотити на спину і впер-
тися коліном між її стегон. Хотілося підчепити паль-
цем шортики й відтягнути їх убік, а потім увійти
в неї. Хотілося трахати її, доки не кінчу, а потім —
знову. Чорт, хотілося трахати її день і ніч, аж доки за
кілька днів ми не поїдемо до маєтку її батьків у Нью-
порті на День подяки.

Через наближення дедлайну моєї дисертації та
завантаженість Поппі на роботі ми часто залишали-
ся одне без одного ночами впродовж останнього
року. І тепер я постійно жив із глибоким, ниючим
бажанням десь у шлунку — голодом, який не зникав
повністю навіть після сексу. Поппі піджартувувала
з того, що цього року наше інтимне життя то вирує,
то затихає зовсім, і я щиро сподівався, що за цими
словами не ховається глибоке невдоволення. Бо
я точно був цим невдоволений і знав це напевне.

І все через мою дисертацію. Тож, певною мірою,
я був сам винен, і від того страждав ще більше. Про-
те цей проект був вершиною останніх чотирьох років
мого навчання, піком нового, післяклерикально-
го етапу мого життя. Це було захопливо, змістовно

й чарівно — ті довгі, мовчазні ночі в моїй бібліотеч-
ній комірчині приносили справжній спокій і задо-
волення. Нарешті я опинився в тій запорошеній на-
уковій печері, про яку так довго мріяв. Просто...
чому це мало відбуватися коштом мого часу з Поппі?

Той вечір став утіленням нашого нового життя.
Вдень вона надіслала мені повідомлення:

**Повертайся сьогодні раніше. Мені не терпиться роз-
повісти тобі про свій день!**

Тож я обіцяв Поппі повернутися з бібліотеки вчас-
но, щоб разом повечеряти. Та час вечері вже минув,
тож я пообіцяв їй бути вдома до десятої. А потім на-
трапив у колекції Барта на анотований збірник есеїв
Пауля Тілліха й зовсім забув про час. А коли нарешті
глянув на годинник, було вже за другу ночі. Я поспішив
додому, проминувши церкву Святої Трійці, біг з важ-
кою сумкою з ноутбуком до нашого будинку — вузької
цегляної споруди неподалік від цвинтаря. Увійшовши
до спальні, я побачив сцену, яка стала мені болісно
знайомою: Поппі в її милій мережаній піжамі спала
з увімкненим світлом, заклавши палець між сторінка-
ми детективного роману, наче згорнула його, вирішив-
ши на хвилинку дати відпочити очам.

Вона намагалася дочекатись мене, як завжди.
А я її підвів.

Як завжди.

Я скинув сумку з ноутбуком і впав на ліжко, на-
віть не намагаючись притлумити гіркоту самозвину-
вання, що стискало серце й повторювало все те,
що я й так знав.

Ти не заслуговуєш на неї.

Ти ніколи не будеш гідним її.

А найгірше: *Ти провалився як священник. А тепер провалишся як чоловік.*

Байдуже, що дисертацію було майже завершено. Байдуже, що всю відпустку на День подяки я збирався провести лише з нею, а на Різдво матиму необмежений час і даруватиму їй усю свою увагу.

Важливо було те, що вона щонаочі не спала, чекаючи на мене, мов принцеса у вежі. Та, на відміну від казкового принца, я ніколи не приходив на її порятунок.

І тепер я горнувся до неї, з пульсівною ерекцією та винуватим серцем. І як я міг розбудити її трахнути її так пізно, коли вона всю ніч чекала мене на самоті? Яким егоїстичним покидьком треба бути, щоб зробити це?

З внутрішнім стогоном я перекотився на спину, відчуваючи, як мій член вигукував непристойності, залишаючи тепло, тверду коліску її сідниць. Радше інстинктивно, ніж навмисне, моя рука знайшла член, хоч про іншу руку, яка знову м'яко обхопила зад Поппі, я так сказати не міг.

«Треба піти в душ», — подумав я. Але чомусь це здавалося ще соромнішим, ніж мастурбувати просто тут, і, правду кажучи, я хотів Поппі більше, ніж прагнув розрядки. Хотів бути з нею, відчувати її, — а якщо не можу, то краще дочекатися ранку.

Ось тільки... чорт. Рано вранці їй на роботу, адже потім вона бере відпустку до кінця тижня. І, мабуть,

теж працюватиме допізна. А в мене о п'ятій зустріч із науковою керівницею, а це означає, що потім мене накрие Шалене Редагування.

Можливо, це все, на що я можу розраховувати, аж доки не настане час їхати до Род-Айленду. А якщо їй рано вставати, було б удвічі нищо з мого боку будити її зараз лише для того, щоб задовольнити свої потреби.

Кілька разів я смикнув свій член, поглядаючи вниз, а потім дозволив собі ще один мовчазний стогін, відкинувши голову й відпускаючи себе.

Просто відіспися, Тайлере. Ти дорослий хлопчик, зможеш прожити день і без оргазму.

Навіть якщо насправді минуло чотири дні, чотирнадцять годин і тридцять сім хвилин. Та хто рахує? Колись я протримався без сексу цілих три роки.

Вочевидь шлюб мене розпестив.

Я був голий, і навіть дотик простирадла здався надмірним, тож стягнув його, відкинувся на спину й спробував дозволити прохолодному повітрю в кімнаті зробити все необхідне й занурити моє тіло — особливо деякі його частини — в сон.

І саме тоді вирішила прокинутися Поппі.

Я відчув, як вона потягується поруч, як випростовує ноги, повільно перегортаючись на спину. Крізь простирадло я бачив еластичні м'язи її ніг танцюристки, вигин талії та стегон. Бачив затверділі соски під тонким мереживом майки, коли простирадло сповзло до живота.

Мій грандіозний план приспати ерекцію розпочався не дуже вдало, адже поряд зі мною сонно